

Велимир Петров

Музициран велопоход

Фурията във фитнес ритъм миеше френския прозорец на гимнастическия салон, с втора специалност концертна зала и аула. Не беше съвсем честно от нейна страна, така подходящо рамкирана: в цял ръст и тенис поличка, по юнашка фланелка и ходачки, да прави нелоялна конкуренция на далеч по-младите си възпитанички, а и Аз се дразня.

Навремето – също беше възпитаничка на тази Школа по изкуствата, тогава – Средно музикално училище.

– Но не такава флегма! Да ги ръчкаш непрекъснато... Другото иди-дойди, но откъм крака – не могат да ме конкурират, пиленцата! – си мрънкаше Фурията, докато ползваше едновременно две водещи технологии: – На баба ми, с вестници и дъхане; и от Хоумшопинга, с гюдерия.

Фурията си беше сложна личност – като пружина; все нещо правеше, че караше и другите. Ето, сега завършваха козметиката на ренесансовата сграда на Школата и то неочаквано успешно и сполучливо. Можеше да започва учебната година, но не би! Беше си намислила, докато е още топло, да музицират един велопоход из региона, многоцелево: да се размърдат флегмите, малко хихи-хаха, да посвирят по селата на огруханите от работа и зажаднели за музика; че и да донесат някой лев на Школата, няма да е излишен... Бъдещите Вангоговци ще порисуват от натура, нещо като практика, ще дарят шедьоврите си на читалищата, хем да ги видят закачени, за стимул, хем да има повод да ги приемат по къщите, за нощувка и прехрана...

Фурията водеше клас по виолончело, допълваше часовете си като учител по гимнастика и при нужда шофираше придобивката на Школата – огромна ИФА, купена на сметка и с чергило направо от бившето ГеДеРе; от спонсор – баща на закъсал бъдещ Паганини... или нещо от този род.

Фурията по навик се престара при излъскването на стъклото – ще речеш, че го няма! Така си е рекла и Сприхавата сврака Никулина и – бух на земята. На стъклото – модернистичната ѝ проекция от разперени перушини, изпълнени с прахова техника, от баните ѝ против кокошкини. Свраката му със сврака, лежи по гръб; крачетата ѝ чинно сгънати до коремчето, очите склопени – предала Богу дух. Така си рекох и я понесох към злоядия котак, дежурен по Школа и ояден от школки закуски – за вторична преработка. След ритуалните подмятания от страна на котак, на когото явно не му е било до Никулина, а му беше и стара позната, тя започна нов живот и навярно от стреса е придобила и свръхестествена дарба за комуникация, която дотогава не бяхме чували да притежава.

Никулина се засели трайно на лявото ми рамо, като съветник по всички въпроси и отговори на неспокойната ми душа. Нея именно командировках като медиен представител към Музициращия велопоход, да отразим това културно събитие. Още повече, че в похода участваше и самият Моцарт – сврак пънкяр, имащ аспирации към Никулина, а видимо и тя не беше твърде равнодушна.

Дължни сме да Ви поясним, че със Сприхавата сврака Никулина си общуваме както директно (тя владее разни папагалски наречия, които не ми са чужди), така и чрез посредничеството на пишещата ми машина – кълве по клавиатурата не много дълги текстове, щото се обърква и допуска правописни грешки, а Аз се дразня.

Пънкярът Моцарт участва във велопохода единствено като протеже на директорката на Школата, нежно и с любов наричана от школниците Баба Мецосопрано. Той не е могъл да не участва, щото адресът му беше на дясното й рамо, по причини сходни с тези на Никулина, но не владееше чужди езици, а и не беше особено общителен.

Баба Мецосопрано е преобаятелен образ! Като певица от кариерата – известна примадона; чрезмерна доброта, а най-вече обичлива. На нея се дължи просперитетата на Школата и съществуването и в това безпаричие; скъпи отопления, осветления и пособия. Обичливостта и грееше над всички школници, преподаватели и персонал, но най-много и тайно – над Фурията. Отгледа си я от ученичка, изстрада с нея раздвоението и между спорта и музиката и си я прибра като учителка. Прегръщаше безбройните й идеи, довеждаше ги докрай и я гласеше за заместница.

Баба Мецосопрано тежеше във всяко едно отношение, но най-вече в любимото си возило: Розовата пантера – бледорозов Трабант с пембени заврънкулки, все по неин проект. При влизането й, Розовата пантера измякуваше жално-жално и застрашително се накланяше наляво. Само старият й приятел – математикът Геометрията, с геометрична точност балансираше положението. Те – двамата, след безбройни телефонни уговорки с кого ли не, бяха заминали като Авангард на велопохода, да го обезпечат и лишат от тотално издънване.

Музициращият велопоход се състоеше от: гореспоменатия Авангард, подсилен с петлитрова тубичка Мента; за проясняване на математическата мисъл; килограм кафе, плюс две каси Хисарска минерална, за промиване на бъбреците; основна школка Тумба – предимно на Бее-МХиксове; с по над сто и двайсет скорости всеки; проточена по шосетата като сола, дуети, триа, квартети и прочие групировки; пъстри, гръмогласни и... безобразно млади; и Ариегарда – ИФАта с водач Фурията

и придружител Доктор Зорге, личност с много задължения; най-вече да следи подозрително изпод вежди поведението на коленете и прочие вляво, потропващи във фитнес ритъм по педалите на МПСъто; докато... уж, че е равнодушен.

Отзад, под чергилото, имаше нахвърляно отградно количество ароматно сено, да не им убива на калъфите с инструментите, художническите етюдници, раниците и евентуално на закъсалите велосипеди и ездачите им. Впрочем, в този смисъл ще споменем мимоходом, че според медицинската справка на Доктор Зорге, още на петия километър от велопохода, един Тимпанист си изкълчил левия (латински термин), а една класическа Китаристка, съответно, десния (латински термин), след което изчезнали безследно и уж ги отметнали като дезертирали. След приключване на велопохода, при профилактиката на ИФАта, изпаднали от сеното; като класическата Китаристка накуцвала вече с левия си класически термин, а съученикът ѝ – с десния.

Сприхавата сврака Никулина регулярно прелиташе разстоянията и ми снасяше бюлетина за местонахождението и прочието на музициращата велоколона. Поради сприхавостта си и холеричната си натура, изпускаше цели думи, изрази, а понякога и най-важното, та трябваше да си го донаглясям и доизмислям; знаете ги как стават тия работи.

Например, беше забравила да ми спомене един твърде важен факт: след Ариегарда се прилепила дълга колона – Обоз, от най-различно естество. Имало две Лади с Преподавателски тела; неможещи да се отделят от питомците си по служебни и морални причини; скъпи западни возила с Родителско присъствие – за контрол и други такива. Изпъквал потомствен Музикант с международна слава, многодетен, чиято голяма дъщеря – Флейтистка, поради нулевия рожденден на първия му внук, не смогнала да си вземе изпитите миналата година. Та, сега следял отблизо, да не се случи същото и със сина му – Вокалист. В Обоза се забелязвали: сладоледаджия с мобифон; акордьор на пиана, продаващ спици и пици; хълцащ представител на Фанта; две твърде нашумели компаньонки с Харлей Дейвидсън – самоделка; както и ТиВи екип.

Сприхавата сврака Никулина държеше да зная, че в началото музициращият велопоход бил посрещан с подозрение, нещо като природно бедствие с ранг на ято скакалци. Това бързо се разсейвало, свиквали едни с други. Правели взаимни компромиси: музикантите свирели фолквариации и по желание, а народонаселението поемало с радост всичко, дори и картините на школниците. Имало и приходи, като някои били в натура, богати на белтъчини и витамини. Сключвали дългосрочни

договори за концерти и изложби, както и за шефство.

Подобно всички уважаващи себе си походи и този Музициращ велопоход имал край, макар и с известно разбъркване на отделните му съставни части. По-точно: на финалната права Обозът станал Авангард на похода. Компаньонките с Харлей Дейвидсъна – самоделка, финиширали първи, но щели да се пръскат с шампанско на друго място и при други обстоятелства; ТиВи екипът ги посрещнал на поста си и ги отразил своевременно; хълцаният представител на Фанта захълцал в друга реклама; акордьорът на пиана, вече без спици и пици, взел на акорд някаква бизнес далавера; сладоледаджията с мобифона го извикали по последния, във връзка с някакво поръчково самоубийство; родителското присъствие хукнало да осигурява консумативи по посрещането на изтощените си свидни чада, а учителските тела – да отмарят на поредната зонална конференция.

Основната школка тумба, не особено ентузиазизирано вземала обратните километри, предвид скучната перспектива на учебните занятия, припомняйки си с носталгия за отделни хахо-хихита и други такива. Били все още безобразно млади.

Розовата пантера, освен щатния си екипаж, приютила и Доктор Зорге, но не била разбалансирана, щото Докторът не тежал много в някои отношения. Баба Мецосопрано била видимо доволна. Питомците доказали, че са талантиливи, работливи и почти дисциплинирани. Колко му трябва на един Директор на Школа по изкуствата.

– А Фурията с ИФАта? – запитах строго. – къде я забрави?

– Още събира по обратния път хонорарите в натура! – Сприхаво гракна кореспондентката ми Никулина. – Кое не й пречи да програмира следващи изяви на международни сцени. – Пресегна се от рамото ми и внимателно изуча по клавиатурата, без нито една грешка и нежно:

– Толкова по Музициращия велопоход! С Пънкара Моцарт ще гнездим... Ррразбирраш!...

Допълнение: След публикуването на горния материал в пресата, се получиха писма от три школи по изкуствата и две средни музикални училища, като едното със засилено изучаване на шлосерство и леярство. Всички протестираха за изнасянето на неверни данни – например, че камионът им не бил ИФА, а всеки знаел, че е Молотовка – получена от обновяването на Държавен резерв, където работи бащата на закъсал бъдещ... Букерини... или нещо такова.

Също така, да не сме били толкова злъчни, нямало да се отметнат – щяло да има подобно мероприятие... Другата невярна данна (така е записано), е – не се казва Фурията, а Лъвицата Елза и води клас по ударни инструменти, с втора специалност – кеч ес кеч кен! Непочтенно било, че сме разменили някои имена... И, че нищо не е ставало в сеното...

КРАЙ

© Велимир Петров

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11617>]